

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/15/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8819010150
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešátková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8819010150.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešátkovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 08.11.2023 v Prešove takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. poriadku na podklade odvolania obžalovaného A. B. C., A. a podľa § 324 Tr. poriadku vo vzťahu k obžalovanému D. E. F. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/35/2019 zo dňa 06.09.2022 v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaných :

1. D. E. F., nar. XX.XX.XXXX vo G. H. I., trvale bytom A. B. XXX/XX, J., okres G. H. I.

X. A. B. C., A., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom K. XXX/XX, B.

u z n á v a v i n n ý m i , ž e

add.1

obžalovaný A. B. C. A. v presne nezistenej dobe v 10/2012 v obci Bystré, okr. Vranov nad Topľou oslovil D. E. F., osobu konajúcu za občianske združenie L. G., J. XXX, XXX XX J., IČO: XXXXXXXX, že chce realizovať detský tábor pre rómske deti, ale on ako pracovník Úradu vlády Slovenskej republiky pre rómske komunity projekt uskutočniť nemôže, pretože výzva je len pre občianske združenia a obce a projekt chce urobiť za občianske združenie L. G., pričom všetko zariadi a zorganizuje on a D. E. F. len podpíše zmluvu a prevod peňazí, s čím D. E. F. súhlasil a za občianske združenie L. G. uzatvoril dňa 07.08.2013 s Úradom vlády Slovenskej republiky, Námestie slobody 1, 813 70 Bratislava 1, Zmluvu o poskytnutí dotácie na podporu kultúry národnostných menšín č.735/2013, ktorej predmetom bolo poskytnutie dotácie v sume 3.400 eur na projekt Kultúrno-vzdelávací detský tábor Spoznávajme rómsku kultúru - Pridžaras romaňi kultúra, číslo projektu KNM- 1567/2013/1.1.4, kde následným vnútorným auditom vykonaným Úradom vlády Slovenskej republiky, z ktorého bola vypracovaná Správa z vnútorného auditu č. 9/2017, bolo zistené, že sa projekt nerealizoval a poskytnuté finančné prostriedky obžalovaní použili v rozpore s účelom ustanoveným v zmluve, čím týmto konaním došlo k porušeniu finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. a), písm. n) zákona o rozpočtových pravidlách č. 523/2004 Z. z. a k spôsobeniu škody poskytovateľovi dotácie, Úradu vlády Slovenskej republiky v sume 3.400 eur,

add.2

obžalovaný A. B. C. A. v presne nezistenej dobe koncom roku 2013 alebo začiatkom roku 2014 v obci Bystré, okr. Vranov nad Topľou oslovil D. E. F., osobu konajúcu za občianske združenie L. G., J. XXX,

XXX XX J., IČO: XXXXXXXX, že chce realizovať detský tábor pre rómske deti, ale on ako pracovník Úradu vlády Slovenskej republiky pre rómske komunity projekt uskutočniť nemôže, pretože výzva je len pre občianske združenia a obce a projekt chce urobiť za občianske združenie L. G., s čím D. E. F. súhlasil a občianske združenie L. G. uzatvorilo dňa 11.07.2014 s Úradom vlády Slovenskej republiky Zmluvu o poskytnutí dotácie na podporu kultúry národnostných menšín č.587/2014, ktorej predmetom bolo poskytnutie dotácie v sume 3.800 eur na projekt Kultúrno-vzdelávací detský tábor Spoznávajme; rómsku kultúru – Pridžaras románi (I kultura II. ročník, číslo projektu KNM-1236/2013/1.5., ktorú D. E. F. ako osoba konajúca za občianske združenie L. ani nepodpísal, pričom následným vnútorným auditom vykonaným Úradom vlády Slovenskej republiky, z ktorého bol vypracovaná Správa z vnútorného auditu č. 9/2017 bolo zistené, že sa tento projekt nerealizoval a obžalovaní tieto poskytnuté finančné prostriedky použili v rozpore s účelom ustanoveným v zmluve, čím týmto konaním došlo k porušeniu finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. a), písm. n) zákona o rozpočtových pravidlách č. 523/2004 Z. z. a k spôsobeniu škody poskytovateľovi dotácie Úradu vlády Slovenskej republiky v sume 3.800 eur,

add.3

obžalovaný A. B. C. A. v presne nezistenej dobe koncom roku 2014 alebo začiatkom roku 2015 v obci Bystré, okr. Vranov nad Topľou oslovil D. E. F., osobu konajúcu za občianske združenie L. G., J. XXX, XXX XX J., IČO: XXXXXXXX, že chce realizovať detský tábor pre rómske deti, ale on ako pracovník Úradu vlády Slovenskej republiky pre rómske komunity projekt uskutočniť nemôže, pretože výzva je len pre občianske združenia a obce a projekt chce urobiť za občianske združenie L. G., pričom všetko zariadi a zorganizuje on a D. E. F. len podpíše zmluvu a uskutoční prevod peňazí, s čím D. E. F. súhlasil a za občianske združenie L. G. uzatvoril dňa 22.04.2015 s Úradom vlády Slovenskej republiky, Námestie slobody 1, 813 70 Bratislava 1, Zmluvu o poskytnutí dotácie na podporu kultúry národnostných menšín č.302/2015, ktorej predmetom bolo poskytnutie dotácie v sume 4.000 eur na projekt Kultúrno-vzdelávací detský tábor Spoznávajme rómsku kultúru - Pridžaras romaňi kultura III. ročník, kde následným vnútorným auditom vykonaným Úradom vlády Slovenskej republiky, z ktorého bola vypracovaná Správa č. 8 o výsledku vnútorného auditu, bolo zistené, že podporený projekt sa nerealizoval a obžalovaní tieto poskytnuté finančné prostriedky použili v rozpore s účelom ustanoveným v zmluve, čím týmto konaním došlo k porušeniu finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. a), písm. n) zákona o rozpočtových pravidlách č. 523/2004 Z. z. a k spôsobeniu škody poskytovateľovi dotácie Úradu vlády Slovenskej republiky v sume 4.000 eur,

t e d a

obžalovaný D. E. F. v bode add. 1, 2 a 3

- opakovane neoprávnene získanú dotáciu použil v rozsahu väčšom na iný ako určený účel,

obžalovaný A. B. C. A. v bode add. 1, 2 a 3

- opakovane zosnoval a riadil neoprávnené získanie a použitie dotácie v rozsahu väčšom na iný ako určený účel

t ý m s p á c h a l i

obžalovaný D. E. F. v bode add. 1, 2 a 3

- opakovaný prečin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2 Tr. zákona

obžalovaný A. B. C. A. v bode add. 1, 2 a 3

- opakovaný prečin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2 Tr. zákona vo forme účasti podľa § 21 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a za to im

u k l a d á

obžalovanému D. E. F.

podľa § 225 ods. 2 Tr. zákona a použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j), k), l), n) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienične odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona u r č u j e skúšobnú dobu podmieničného odsúdenia na 18 (osemnásť) mesiacov.

Obžalovanému A. B. C. A..

podľa § 225 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienične odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona u r č u j e skúšobnú dobu podmieničného odsúdenia na 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/35/2019 z 06.09.2022 bol obžalovaný D. F. uznaný vinným z prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2 Tr. zákona účinného do 31.07.2019 a obžalovaný A. B. C. A. v bode 1, 2, 3, bol uznaný vinným z účasti vo forme organizátorstva prečinu subvenčného podvodu podľa § 21 ods. 1 písm. a) k § 225 ods. 2 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

add.1

obžalovaný A. B. C. A. v presne nezistenej dobe v 10/2012 v obci Bystré, okr. Vranov nad Topľou oslovil D. E. F., osobu konajúcu za občianske združenie L. G., J. XXX, XXX XX J., IČO: XXXXXXXX, že chce realizovať detský tábor pre rómske deti, ale on ako pracovník Úradu vlády Slovenskej republiky pre rómske komunity projekt uskutočniť nemôže, pretože výzva je len pre občianske združenia a obce a projekt chce urobiť za občianske združenie L. G., pričom všetko zariadi a zorganizuje on a D. E. F. len podpíše zmluvu a prevod peňazí, s čím D. E. F. súhlasil a za občianske združenie L. G. uzatvoril dňa 07.08.2013 s Úradom vlády Slovenskej republiky, Námestie slobody 1, 813 70 Bratislava 1, Zmluvu o poskytnutí dotácie na podporu kultúry národnostných menšín č.735/2013, ktorej predmetom bolo poskytnutie dotácie v sume 3.400 eur na projekt Kultúrno-vzdelávací detský tábor Spoznávajme rómsku kultúru - Pridžaras romaňi kultúra, číslo projektu KNM- 1567/2013/1.1.4, kde následným vnútorným auditom vykonaným Úradom vlády Slovenskej republiky, z ktorého bola vypracovaná Správa z vnútorného auditu č. 9/2017, bolo zistené, že sa projekt nerealizoval a poskytnuté finančné prostriedky obžalovaní použili v rozpore s účelom ustanoveným v zmluve, čím týmto konaním došlo k porušeniu finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. a), písm. n) zákona o rozpočtových pravidlách č. 523/2004 Z. z. a k spôsobeniu škody poskytovateľovi dotácie, Úradu vlády Slovenskej republiky v sume 3.400 eur,

add.2

obžalovaný A. B. C. A. v presne nezistenej dobe koncom roku 2013 alebo začiatkom roku 2014 v obci Bystré, okr. Vranov nad Topľou oslovil D. E. F., osobu konajúcu za občianske združenie L. G., J. XXX, XXX XX J., IČO: XXXXXXXX, že chce realizovať detský tábor pre rómske deti, ale on ako pracovník Úradu vlády Slovenskej republiky pre rómske komunity projekt uskutočniť nemôže, pretože výzva je len pre občianske združenia a obce a projekt chce urobiť za občianske združenie L. G., s čím D. E. F. súhlasil a občianske združenie L. G. uzatvorilo dňa 11.07.2014 s Úradom vlády Slovenskej republiky Zmluvu o poskytnutí dotácie na podporu kultúry národnostných menšín č.587/2014, ktorej predmetom bolo poskytnutie dotácie v sume 3.800 eur na projekt Kultúrno-vzdelávací detský tábor Spoznávajme; rómsku kultúru – Pridžaras románi (I kultura II. ročník, číslo projektu KNM-1236/2013/1.5., ktorú D. E. F. ako osoba konajúca za občianske združenie L. ani nepodpísal, pričom následným vnútorným auditom vykonaným Úradom vlády Slovenskej republiky, z ktorého bol vypracovaná Správa z vnútorného auditu

č. 9/2017 bolo zistené, že sa tento projekt nerealizoval a obžalovaní tieto poskytnuté finančné prostriedky použili v rozpore s účelom ustanoveným v zmluve, čím týmto konaním došlo k porušeniu finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. a), písm. n) zákona o rozpočtových pravidlách č. 523/2004 Z. z. a k spôsobeniu škody poskytovateľovi dotácie Úradu vlády Slovenskej republiky v sume 3.800 eur,

add.3

obžalovaný A. B. C. A. v presne nezistenej dobe koncom roku 2014 alebo začiatkom roku 2015 v obci Bystré, okr. Vranov nad Topľou oslovil D. E. F., osobu konajúcu za občianske združenie L. G., J. XXX, XXX XX J., IČO: XXXXXXXX, že chce realizovať detský tábor pre rómske deti, ale on ako pracovník Úradu vlády Slovenskej republiky pre rómske komunity projekt uskutočniť nemôže, pretože výzva je len pre občianske združenia a obce a projekt chce urobiť za občianske združenie L. G., pričom všetko zariadi a zorganizuje on a D. E. F. len podpíše zmluvu a uskutoční prevod peňazí, s čím D. E. F. súhlasil a za občianske združenie L. G. uzatvoril dňa 22.04.2015 s Úradom vlády Slovenskej republiky, Námestie slobody 1, 813 70 Bratislava 1, Zmluvu o poskytnutí dotácie na podporu kultúry národnostných menšín č.302/2015, ktorej predmetom bolo poskytnutie dotácie v sume 4.000 eur na projekt Kultúrno-vzdelávací detský tábor Spoznávajme rómsku kultúru - Pridžaras romaňi kultura III. ročník, kde následným vnútorným auditom vykonaným Úradom vlády Slovenskej republiky, z ktorého bola vypracovaná Správa č. 8 o výsledku vnútorného auditu, bolo zistené, že podporený projekt sa nerealizoval a obžalovaní tieto poskytnuté finančné prostriedky použili v rozpore s účelom ustanoveným v zmluve, čím týmto konaním došlo k porušeniu finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. a), písm. n) zákona o rozpočtových pravidlách č. 523/2004 Z. z. a k spôsobeniu škody poskytovateľovi dotácie Úradu vlády Slovenskej republiky v sume 4.000 eur,

za čo im bol uložený

obž. D. E. F. podľa § 225 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j), k), l), n) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu bola určená skúšobná doba na 18 mesiacov, a

obž. A. B. C. A. podľa § 225 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. l) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 Tr. zákona podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu bola určená skúšobná doba na 36 mesiacov. Súčasne mu bol uložený podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu v orgánoch verejnej správy v trvaní 4 rokov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obž. A. B. C. A. dňa 10.01.2023, v dôvodoch ktorého po rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku vyslovil, že odvolanie podáva proti výroku o vine a treste, pretože nesprávnosť napadnutého rozsudku vidí v tom, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami, skutkovými ako aj právnymi, významnými pre rozhodnutie, jeho skutkové zistenia sú nejasné a neúplné, pretože vykonanými dôkazmi na hlavnom pojednávaní nebolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že sa skutok stal a spáchal ho. Súd nesprávne aplikoval základné zásady trestného konania vyplývajúce z § 2 Tr. poriadku na stav, ktorý bol zistený vykonaným dokazovaním a taktiež pri hodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Po citácii ustanovení

§ 2 ods. 1, 10, 12 Tr. poriadku poukázal i na znenie ustanovenia § 225 ods. 2 Tr. zákona v znení zákona účinného do 31.12.2015, ktoré obsahuje zákonný znak neoprávnene získanú dotáciu. Z doposiaľ vykonaného dokazovania nevyplynuli žiadne skutočnosti o tom, že by obž. D. F. ako štatutárny orgán Občianskeho združenia L. G. neoprávnene získanú dotáciu použil na iný než určený účel. Naopak, bolo dokázané, že dotácia bola získaná oprávnené, keďže žiadateľ L. L. G. splnil všetky podmienky na jej získanie. Uvedené opakovane konštatoval súd aj v odôvodnení napadnutého rozsudku (napr. strana 30 a strana 32). V danom prípade teda absolútne absentuje subjektívna stránka trestného činu, pre ktorý bolo vznesené obvinenie a teda je zrejmé, že skutok nie je trestným činom.

Ak sa prijímateľ účelovo viazanej dotácie rozhodne až dodatočne nesplniť podmienky, na ktoré bol príspevok účelovo viazaný alebo ich nesplní z objektívnych dôvodov, porušuje síce dohodu (zmluvný záväzok), v dôsledku čoho voči nemu možno uplatniť (občianskoprávne) sankcie a v nadväznosti naň z predmetnej dohody (konkrétne ide o právo žiadať vrátenie príspevku alebo jeho pomernej časti), avšak nepácha trestný čin subvenčného podvodu.

Tento záver má svoj právny základ už v Ústave Slovenskej republiky, ktorá stanovuje, že nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok (článok 17 odsek 2 veta druhá). Na tomto základe je dôvodné konštatovať, že skutková veta neobsahuje všetky zákonné znaky prečinu subvenčného podvodu, za spáchanie ktorého bol odsúdený, keď obsahuje výlučne skutkové tvrdenia o okolnostiach, na základe ktorých možno dospieť len k záveru, že po uzavretí zmluvy nesplnil prijímateľ dotácie podmienky, ku ktorým sa zaviazal a na ktoré bol viazaný poskytnutý príspevok.

V predmetnej veci je namieste, aby sa odvolací súd rozhodujúci o tomto odvolaní vysporiadal s časovou pôsobnosťou Trestného zákona k činu a nepoužíval znenie Trestného zákona účinné od 01.01.2016, teda rozhodne nie v čase, kedy skutok tak, ako mu je kladený za vinu, sa naozaj stal a dôkladne preskúmal skutkovú vetu v súvislosti s príslušnými znakmi skutkovej podstaty trestného činu. Trestné stíhanie je možné viesť len v súlade so zákonom a preto i postup príslušných orgánov, ktorého cieľom je mimo iné pravdivé skutkové zistenie, musí byť v súlade so zákonom.

Má za to, že nezákonne postupoval súd aj v tom, že napadnutý rozsudok oprel o odôvodnenie a citáciu z prepisu hovorov (strana 26), ktoré vyšetrovateľovi PZ predložil obvinený D. F.. V zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 TP však orgány činné v trestnom konaní však môžu hodnotiť iba dôkazy získané zákonným spôsobom, čo v danom prípade preukázateľne nenastalo, nakoľko predmetné nahrávky telefonických hovorov nevznikli v súlade s Trestným poriadkom, môžu byť kompilátom alebo ich obsah nemusí súvisieť s prejednávanej skutkom. V rámci právneho poriadku SR existuje v oblasti zákonnosti dôkazov základné pravidlo, v zmysle ktorého musia byť všetky dôkazy, ktoré boli získané nezákonným spôsobom, v trestnom konaní vylúčené.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd nekriticky prevzal tvrdenia obž. D. F. bez toho, aby jeho tvrdenia boli preukázané inými dôkazmi. Tvrdenia o disponovaní pečiatkou L. L. G. s prístupovými údajmi do e-mailovej schránky obž. D. F. spolu s tvrdením o tom, ako podrobne opísal, akým spôsobom a v akom rozsahu predstavovalo moje údajné konanie podmienku podľa § 21 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, nebolo preukázané inými dôkazmi. Výpoveď obž. D. F. by mala byť naopak preskúmaná dôslednejšie, nakoľko tento v priebehu prípravného konania menil svoju výpoveď v tých najzásadnejších skutočnostiach a preto pri posúdení jej hodnovernosti musí byť súd mimoriadne opatrný.

Súd spoľahlivo nevysvetlil, prečo považuje tvrdenia obž. D. F. za hodnovernú a naopak moju výpoveď za nehodnovernú. Len zo samotnej výpovede obž. D. F. konštatovať, že som mal byť zosnovateľom alebo osobou riadiacou spáchanie trestného činu (organizátorom), je právne neudržateľné. Medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania tiež patrí právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. V odôvodnení napadnutého rozsudku jednoznačne chýba uvedenie, resp. označenie čo len jedného dôkazu, o ktorý svoje skutkové zistenia súd oprel, a rovnako v ňom absentujú s tým späté úvahy súdu, ktorými sa spravoval pri hodnotení dvoch navzájom si odporujúcich dôkazov (popierania a usvedčovania). Všeobecné súdy, ak majú dať spravodlivému procesu zadosť, sú povinné svoje konečné rozhodnutia dostatočným spôsobom, jasne, určito a presvedčivo odôvodniť vo vzťahu k vyriešenému výroku. Má však zato, že napadnutý rozsudok tieto kritéria nespĺňa.

V preskúmanej veci sa však formulácia výroku vyznačuje značnou nejasnosťou, a tým aj nepresnosťou. Všeobecný súd poskytujúci ochranu účastníkovi konania je povinný poskytnúť mu ju v požadovanej kvalite, ktorej zodpovedá odôvodnenie rozhodnutia reflektujúce na všetky zásadné otázky. Ide pritom o tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (napr. rozhodnutia ESLP vo veci Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997 a vo veci Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Ústavný súd SR opakovane konštatoval, že súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd rozhodnutia všeobecných súdov za protiústavné aj arbitrálne, ak ich odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z uvedených dôvodov nepovažuje napadnutý rozsudok za náležité odôvodnený, z jeho obsahu žiadnym spôsobom nevyplýva, ako súd hodnotil dôkazy jednotlivito a vo vzájomnom súvisi a ako ich vyhodnotil, ktoré z dôkazov považoval za relevantné na preukázanie jeho viny. Súd len mechanicky vykonal dôkazy z prípravného konania, pričom ich obsah prepísal do odôvodnenia napadnutého rozsudku, avšak v odôvodnení napadnutého rozsudku absolútne absentuje najdôležitejšia úloha súdu - jasne a presvedčivo odôvodniť svoje konečné rozhodnutie.

Napadnutým rozsudkom mu súd podľa § 61 ods. 1 ods. 2 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti vykonávať funkciu v orgánoch verejnej správy v trvaní 4 (štyri) roky. Má za to, že súd uložením tohto trestu neprihliadal na zásady ukladania trestov v zmysle ustanovenia § 34 Trestného zákona. V zmysle

ustanovenia § 34 ods. 3 Trestného zákona: Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Rovnako má za to, že súdom uloženému zákazu činnosti nepredchádzalo skúmanie jeho pomerov, najmä osobných a majetkových. Súd neskúmal jeho príjmy a majetkové pomery, keď s manželkou (zamestnankyňou v štátnej službe) sú rodičia dvoch nezaopatrených dcér študujúcich na vysokých školách, pričom zákaz činnosti vykonávať funkciu (funkcia je výkon každej práce v platových triedach 1 až 9 zákona o štátnej službe) v orgánoch verejnej správy je neprimerane prísny, pre jeho rodinu až likvidačný. Súd uložením tohto trestu nepochybne porušil zásadu primeranosti pri určení druhu a výšky trestu.

Za nie zanedbateľný považuje tiež fakt, že skutok kladený mu za vinu, nesúvisel žiadnym spôsobom s výkonom jeho práce štátneho zamestnanca na Ministerstve vnútra SR a teda napadnutý rozsudok aj v tejto časti považuje za nezákonný.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Súd pri určovaní druhu trestu a výmery prihliadal v jeho prípade na to, že sa mal k spáchaniu trestného činu priznať a úprimne ho oľutovať (v zmysle ustanovenia § 36 písm. 1 Trestného zákona). Uvedené však nie je pravdivé, k spáchaniu skutku sa nikdy, v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom nepriznal. Naopak, súd vo výrokovej časti napadnutého rozsudku nepoužil poľahčujúcu okolnosť v zmysle ustanovenia § 36 písm. j) Trestného zákona, o ktorú však oprel svoje rozhodnutie o druhu trestu a jeho výmere v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Na základe uvedeného navrhol, aby súd napadnutý rozsudok zrušil a oslobodil ho spod obžaloby, pretože je nepochybné, že žalované konanie nie je trestným činom, resp. nebolo spoľahlivo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný a tiež nebolo bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že uvedený skutok mal spáchať.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku a § 320 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie je opodstatnené v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia skutkov.

Odvolací súd v rámci prieskumu v prvom rade podrobil testu zákonnosti procesný postup konajúceho súdu, pretože bez zákonného postupu nemožno dospieť k zákonnému rozhodnutiu. Zistil pritom, že konajúci súd umožnil obom obžalovaným vyjadriť sa ku skutkom kladených im obžalobou za vinu, obžalovaní mali možnosť navrhovať vykonanie dôkazov a vyjadriť sa k nim po ich vykonaní, mali tiež možnosť predložiť v rámci záverečnej reči i posledného slova argumentáciu o ich nevine. V tomto rozsahu nebolo zistené pochybenie.

Pochybenia neboli zistené ani v procese dokazovania, keďže konajúci súd vykonal dôkazy podľa pravidiel stanovených procesným predpisom. O takto vykonané dokazovanie mohol konajúci súd opierať svoje skutkové zistenia, ktoré tvorili podklad pre jeho rozhodnutie. Konajúci súd sa pri ustálení skutkového stavu riadil zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku a v odôvodnení napadnutého rozsudku rozviedol nielen obsah vykonaných dôkazov, ale aj ich hodnotenie jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach. Keďže odvolací súd sa stotožnil s ustáleným skutkovým stavom, sám nehodnotí výsledky vykonaného dokazovania podrobne, ale ich hodnotí z pohľadu doplneného dokazovania a uplatňovaných odvolacích námietok obž. A. B.. C. A..

Nie je sporným, a to nenamietal ani odvolateľ, že poskytnuté dotácie v rokoch 2013 až 2015 L. F. L. G., J. XXX, (v ďalšom len L. L. G.) na základe predloženej žiadosti poskytnuté boli a to vo výškach 3400,-, 3800,- a 4000,- eur, čo nespochybňoval ani odvolateľ. Poskytnutie dotácií bolo preukázané predovšetkým listinnými dôkazmi a to žiadosťami o poskytnutie dotácií na podporu projektu v jednotlivých rokoch pre okres Vranov nad Topľou s príslušnými prílohami, ktorých predloženie bolo obligatórne, zmluvami o poskytnutí dotácii na jednotlivé roky z júna 2013, z júna 2014 a z apríla 2015, a taktiež výpisom z účtu L. L. G., že finančné prostriedky na projekty im boli zaslané z úradu vlády a boli pripísané na účet L. L. G..

Odvolaním nebolo spochybňované ani to, že finančné prostriedky neboli použité na dohodnutý účel v zmluvách medzi úradom vlády a L. L. G., čo tiež bolo dokázané výsluchmi svedkov napr. M. N. E., D. O. N., B. J., M. E. E., ktorí sa vyjadrili, že mali poskytnúť služby pre tábor (strava, pedagogický dozor, ubytovanie), avšak tieto služby boli stornované. Z ich výpovedí tiež vyplynulo, že svedkovia síce vystavili na požiadanie obžalovaných faktúry, avšak služby realizované neboli a finančné prostriedky zaslané im na účet vrátili, čo je potvrdzované aj faktúrami, či výpisom z príslušných účtov.

Za L. L. G. konal obž. D. F., je však preukázané, že žiadosť v roku 2014 nepodpísal osobne.

Konajúci súd pri ustálení skutkového stavu vychádzal z výpovede obž. D. E. F., ktorý sa priznal k spáchaniu skutkov a popísal celý priebeh deja s tým, že za iniciátora poskytnutia dotácii označil odvolateľa A. B. C. A., ktorý mal realizovať projekty namiesto L. L. G., pričom on iba podpísal listiny, ktoré mu predložil.

Odvolateľ namietal nekriticky prevzaté tvrdenia obž. D. E. F., pretože podľa jeho názoru žiadnym dôkazom nebolo preukázané, aby sa zúčastnil na protiprávnom konaní menovaného tak, že zosnoval a riadil celú trestnú činnosť.

Je faktom, že priamym dôkazom účasti odvolateľa na žalovaných skutkoch je iba výpoveď obž. D. E. F., avšak ďalšie vykonané dôkazy podporujú vierohodnosť výpovede obž. D. E. F. a tvrdenia odvolateľa zoslabujú do takej miery, že jeho obrana tým bola vyvrátená. Jedným z takých dôkazov je zistenie, že v roku 2014 podstatnú časť dokladov týkajúcu sa projektu detského tábora nepodpísal obž. E. F., čo bolo dokázané znaleckým posudkom z odboru grafológie, ručné písmo, a teda za obž. D. F. konala iná osoba, o čom odvolateľ musel vedieť, keďže zasielal obž. D. F. pokyny aj vo vzťahu k realizácii tábora za rok 2014. O tom svedčí elektronická komunikácia medzi obžalovanými z 21.07.2014, v rámci ktorej odvolateľ písal obž. D. F., aby poslal peniaze na ním uvedené účty o celkovom počte päť, pričom ostatné peniaze mal poslať na svoje účty (rozumej v prospech D. F.) a súčasne aby mu dal o tom informáciu. Taktiež mu oznámil, že sa potom zastaví pre peniaze, lebo je potrebné doplatiť stravu a ubytovanie ako minulý rok. Ak by obž. A. B. C. A. nemal spoluúčasť na prerokovaných skutkoch, nedával by obž. D. F. pokyny na platby a osobne by nezabezpečoval úhradu stravy a ubytovanie, o ktorom musel vedieť, že nie je poskytované, keďže peniaze za ubytovanie mu boli vrátené aj v roku 2013, k čomu vypovedal svedok J. a na čo je poukazované nižšie.

Nemožno opomenúť skutočnosť, ktorá potvrdzuje, že obž. D. F. posielal finančné prostriedky i na ďalšie účty, ktoré mu zadal obž. A. B. C. A., nesúvisiace s realizáciou projektov. Ide napr. o zaslanú platbu na účet E. C., ktorý sa vyjadril, že na jeho účet prišli nejaké platby s jeho súhlasom v prospech obž. A. C. A.. Z procesu dokazovania pritom vyplýva, že E. C. sa v rozhodnej dobe s obž. D. F. nepoznali, čo potvrdili obaja. Toto zistenie tak poukazuje na priame riadenie obžalovaného D. F. odvolateľom, keďže práve od neho mal L. F. pokyny, ako nakladať s finančnými prostriedkami, teda na ktoré účty ich má poslať, prípadne v akom objeme ich má odovzdať odvolateľovi.

Tok finančných prostriedkov okrem tohto zistenia v prospech obž. A. B. C. A. je preukázaný aj výpoveďou svedka B. J., ktorý sa vyjadril, že peniaze uhradené na ubytovanie v prospech Obce B. na požiadanie vtedajšieho starostu O. N. vrátil obž. A. C. A., pretože detský tábor sa nekonal. Svedok B. J. vo veci zabezpečenia detského tábora totiž komunikoval len s dvoma osobami a to s obž. A. C. A. alebo p. B.. I toto zistenie preukazuje finančnú zainteresovanosť obž. A. B. C. A. na projektoch, o ktoré požiadalo L. L. G., a jeho účasť na ňom.

Za daných zistení, ktoré preukazujú koordináciu činnosti zo strany odvolateľa, nemal ani odvolací súd pochybnosti o účasti obž. A. B. C. A. na skutkoch uvedených v napadnutom rozsudku.

Odvolateľ v ďalšom namietal nezákonnosť dôkazu, ktorým bol zvukový záznam z hovoru medzi oboma obžalovanými vydaný obž. D. F. (nesprávne je označený na obálke ako záznam od D. C.). Je faktom, že konajúci súd prepis hovorov vykonal ako dôkaz na hlavnom pojednávaní a tak isto prehral predložený zvukový záznam, obsah ktorého uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, avšak tento zvukový záznam vo vzťahu k vine obž. A. B. C. A. žiadnym spôsobom nevyhodnotil a o jeho obsah neopieral dokázanie viny.

Z pohľadu uvedeného preto odvolací súd iba konštatuje, že zvukový záznam z telefonických hovorov medzi obžalovanými vzhľadom na nízky dôkazný účinok je použiteľný v tomto konaní len ako podporný dôkaz na dotvorenie situácie, v akej sa nachádzal obž. D. F. v čase vykonávania kontroly dotácie na projekt preukazujúci kontakt s obž. A. C. A. a korigovanie výpovedí k nej. V takomto rozsahu použitie nahrávky umožňuje aj rozhodovacia činnosť ESLP, ktorý vo svojom rozhodnutí Schenk proti Švajčiarsku z 12.07.1988 nevyslovil porušenie práva na spravodlivý proces, hoci v trestnom konaní bola použitá súkromná nahrávka, ktorá bola doručená polícii a tá ju predložila ako dôkaz pre účely súdneho konania.

Vychádzajúc z týchto úvah, v rámci hodnotenia dôkazov ktorých je poukazované logicky na prepojenie medzi obžalovanými a ich účasťou na trestnej činnosti, ani odvolací súd nemal pochybnosti o priebehu skutkového deja, ktorý ustálil konajúci súd pod bodmi 1/ až 3/. Skutky sa stali a spáchali ich obaja obžalovaní v rozsahu v nich uvedenom.

Konajúci súd výsledky vykonaného dokazovania okrem iného vyhodnotil aj so záverom, že občianske združenie splnilo všetky podmienky na poskytnutie dotácie, teda že v čase podania žiadosti o poskytnutie dotácie, uzatvorenia zmluvy o poskytnutie dotácie a samotného poskytnutia dotácie konali obaja obžalovaní oprávnené, čo v neposlednom rade potvrdzuje podľa súdu aj tá skutočnosť, že žiadosti občianskeho združenia vyhovie bolo a bola uzatvorená zmluva, resp. zmluvy o poskytnutí dotácie a dotácia vo forme finančných prostriedkov reálne poskytnutá združeniu bola. Naproti tomu súd ale uviedol, že ak by sa po poskytnutí dotácie združeniu skutočne, reálne deti zúčastnili predmetného tábora, tak nebolo by možné v tomto kontexte hovoriť o vylákaní dotácie, keďže boli splnené všetky podmienky v súlade s výzvou aj zmluvou o poskytnutí dotácie. Podľa názoru konajúceho súdu teda k vylákaniu dotácie nedošlo a preto konanie u obž. D. F. posúdil ako dokonaný opakovaný prečin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2 Tr. zákona v znení účinnom od 01.01.2016 do 31.07.2019 a konanie obž. A. B.. C. A. posúdil ako účasť vo forme organizátorstva k tomuto opakovanému prečinu podľa § 21 ods. 1 písm. a) k § 225 ods. 2 Trestného zákona účinného od 01.01.2016 do 31.07.2019.

Vo vzťahu k právnemu posúdeniu skutku uplatnil odvolacie námietky obž. A. B.. C. A. spočívajúce v tom, že nebol naplnený zákonný znak základnej skutkovej podstaty trestného činu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2 Tr. zákon, a tiež v tom, že bol použitý nesprávny Trestný zákon. S týmito právnymi relevantnými námietkami sa odvolací súd stotožnil a považuje ich za opodstatnené.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel' najpriaznivejší.

Konajúci súd na zákonom vymedzenú časovú pôsobnosť prihliadal, avšak ju nesprávne aplikoval, keďže opomenul, že v čase spáchania skutku Trestný zákon vymedzoval inak objektívnu stránku základnej skutkovej podstaty trestného činu subvenčného podvodu uvedenú v § 225 ods. 2, ako tomu bolo v následnom období od 01.01.2016 až 31.07.2019 a následne od 01.08.2019. Na uvedenú okolnosť odvolací súd poukazuje predovšetkým z dôvodu, že skutky boli dokonané v období rokov 2013 až 2015, keďže prečin subvenčného podvodu je dokonaný vylákaním niektorého z uvedených plnení. K plneniu zo strany úradu vlády došlo v dňoch 15.08.2013, 21.07.2014 a 20.05.2015.

V tejto rozhodnej dobe Trestný zákon stanovil zákonné znaky trestného činu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2 v znení „kto neoprávnené získanú dotáciu, subvenciu, príspevok alebo iné plnenie zo štátneho rozpočtu, z rozpočtu verejnoprávnej inštitúcie, rozpočtu štátneho fondu, rozpočtu vyššieho územného celku alebo rozpočtu obce použije v rozsahu väčšom na iný ako určený účel“.

Trestný zákon účinný od 01.01.2016 definoval trestnosť subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2 nasledovne „kto získanú dotáciu, subvenciu, príspevok alebo iné plnenie zo štátneho rozpočtu, z rozpočtu verejnoprávnej inštitúcie, rozpočtu štátneho fondu, rozpočtu vyššieho územného celku alebo rozpočtu obce použije v rozsahu väčšom na iný ako určený účel“.

Vymedzenie zákonných znakov trestného činu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2 podľa Trestného zákona účinného od 01.08.2019 je „kto získanú dotáciu, subvenciu, príspevok alebo iné

plnenie zo štátneho rozpočtu, z rozpočtu verejnoprávnej inštitúcie, rozpočtu štátneho fondu, rozpočtu vyššieho územného celku alebo rozpočtu obce použije na iný ako určený účel“.

Väčším rozsahom v zmysle § 124 ods. 1 a § 125 ods. 1 Tr. zákona je suma prevyšujúca 2660,- eur.

Pri porovnávaní trestných zákonov, ktorý z nich je najpriaznivejší pre páchatel'a, sú rozhodujúce znaky porovnávaných skutkových podstát, ktoré predstavujú podmienky pre uplatnenie trestnej zodpovednosti a trestnej sadzby. Použitie trestného zákona priaznivejšieho pre páchatel'a, než toho, v čase účinnosti ktorého spáchal trestný čin, sa vzťahuje nielen na posúdenie trestnosti činu, ale aj otázku ukladania trestu, či ďalších inštitútov trestného práva hmotného, napr. na posúdenie premlčania trestného stíhania.

Z právnej úpravy uvedeného trestného činu subvenčného podvodu je zrejmé, že vo vymedzených obdobiach účinnosti Trestného zákona boli zákonné znaky vymedzené odlišne, základná skutková podstata v období do 31.12.2015 však obsahovala najviac zákonných znakov na naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty, oproti právnej úprave po 01.01.2016 a 01.08.2019 totiž skutková podstata bola definovaná aj znakom „neoprávnené“ získanú dotáciu. Pokiaľ tento znak nie je konaním páchatel'a naplnený a teda v skutkových okolnostiach riadne popísaný, nemožno takéto konanie pre absenciu „neoprávnené“ získanej dotácie právne kvalifikovať ako subvenčný podvod podľa § 225 ods. 2 Tr. zákona. Ide o zákonnú úpravu trestného činu v čase spáchania skutku a súčasne o najpriaznivejšie vymedzenie objektívnej stránky základnej skutkovej podstaty tohto trestného činu, preto pokiaľ konajúci súd právne posúdil konanie obžalovaných podľa neskôr účinného zákona, ktorým boli vymedzené zákonné znaky trestného činu subvenčného podvodu miernejšie, porušil tak zásadu časovej pôsobnosti Tr. zákona uvedenej v § 2 ods. 1.

Odvolací súd sa tiež nestotožnil so záverom konajúceho súdu, že dotácia bola priznaná oprávnené, pretože skutkovú okolnosť ustálenú v skutkových zisteniach a to, že obž. A. B. C. A. oslovil D. F., že chce realizovať detský tábor pre rómske deti, pričom všetko zariadi a zorganizuje on a D. F. len podpíše zmluvu a prevod peňazí, s čím D. F. súhlasil a za občianske združenie uzatvoril zmluvu o poskytnutí dotácie, nevyhodnotil v súlade s § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Na jednej strane konajúci súd poukázal na splnenie kritérií OZ ako subjektu oprávneného o dotáciu žiadať, ktoré takúto žiadosť podalo a predložilo aj všetky ďalšie prílohy, ktoré boli nevyhnutné na splnenie kritérií pre poskytnutie dotácie. Na strane druhej sa ale nezaoberal dohodou medzi oboma obžalovanými o realizácii detského tábora, na ktorý projekt mali byť poskytnuté finančné prostriedky. Okrem toho konajúci súd oprávnenosť poskytnutia dotácie spochybnil úvahou „ak by sa po poskytnutí dotácie združeniu skutočne, reálne deti zúčastnili predmetného tábora, tak by nebolo možné v tomto kontexte hovoriť o vylákaní dotácie, keďže by boli splnené všetky podmienky v súlade s výzvou aj zmluvou o poskytnutí dotácie“.

Z uvedeného je tak zrejmé, že konajúci súd sa zaoberal jednostranne iba hodnotením dokazovania v tom smere, či boli splnené formálne podmienky pre poskytnutie dotácie a nezaoberal sa, hoci rozoberá podvodný úmysel vo vzťahu k prečinu subvenčného podvodu, správaním oboch obvinených pred podaním žiadosti na poskytnutie dotácie. Práve dohoda medzi obžalovanými, ktorou sa predstierala skutočnosť, že L. L. G. zabezpečí tábory pre deti, svedčí o úmysle neoprávnené získať dotáciu. Je potrebné si uvedomiť, že pokiaľ D. F. nemal záujem na realizovaní letných táborov pre deti prostredníctvom L. L. G., potom žiadosť o poskytnutie dotácie s predložením všetkých potrebných listín na tento účel bola iba formálna. Formálne splnenie podmienok pre poskytnutie dotácie ešte neznamená, že dotácia bola poskytnutá oprávnené.

Pojem oprávnené možno vykladať ako zákonne, čo sa v prípade poskytnutia dotácií spája aj so splnením dopredu stanovených podmienok pre ich priznanie. Právna úprava možnosti poskytnúť dotácie je obsiahnutá v zák. č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a v zák. č. 524/2010 Z. z. o poskytovaní dotácií v pôsobnosti Úradu vlády Slovenskej republiky. Úrad vlády spracoval aj Závaznú metodiku na predkladanie a vyhodnocovanie žiadostí o poskytnutie dotácie v programe Kultúra národnostných menšín na jednotlivé roky 2013, 2014 a 2015, ktoré podrobnejšie upravujú postupy pri podávaní žiadostí, pri posudzovaní úplnosti žiadostí, či pri ich vyhodnocovaní. Podľa tejto metodiky si fyzická osoba nemohla podať žiadosť o poskytnutie dotácie v programe Kultúra národnostných menšín na rok 2014 a 2015, a pre rok 2013 žiadateľom dotácie v tomto programe v zmysle § 3 nemohla byť fyzická osoba ako taká. Podľa písm. l) § 3 zák. č. 524/2010 Z. z. dotáciu totiž bolo možné poskytnúť len žiadateľovi, ktorý je fyzickou osobou oprávnenou na podnikanie s miestom podnikania na území SR.

Metodické pokyny pre roky 2014 a 2015 však za žiadateľa nepovažovali ani fyzickú osobu oprávnenú na podnikanie.

Z uvedeného je tak možné vyvodiť, že obž. A. B.. C. A. ako fyzická osoba nebol a ani nemohol byť žiadateľom a teda nespĺňal podmienky pre poskytnutie dotácie v programe Kultúra národnostných menšín. Dohoda medzi ním a obž. D. F. ako štatutárom L. L. G. tak vytvorila možnosť pre poskytnutie dotácie neoprávnenému subjektu a preto pokiaľ obž. D. F. deklaroval splnenie formálnych podmienok na poskytnutie dotácie v programe Kultúra národnostných menšín, v rámci ktorého mal realizovať detský tábor Spoznávajme rómsku kultúru - pridžaras romaňi kultúra, pričom vedel, že ho L. L. G. realizovať nebude, predstieral splnenie podmienok na priznanie dotácie. Je potrebné si uvedomiť, že žiadateľ dotácie L. L. G. zamĺčal podstatnú skutočnosť a tou bolo, že detský tábor nebude realizovať. Ak by úrad vlády o tejto skutočnosti vedel, v zmysle záväznej metodiky a právnej úpravy by dotáciu neschválil. V tom je potrebné vidieť neoprávnenosť priznaných dotácií. Predstieraný úkon zo strany obž. D. E. F. v zmysle § 39 Obč. zák. je tak neplatným. To napokon deklaroval obž. D. E. F. aj sám vo svojej výpovedi, že detský tábor občianske združenie nerealizovalo.

Na základe uvedených úvah odvolací súd uzavrel, že skutkové okolnosti obsahujú všetky zákonné znaky prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2 Tr. zákona účinného v čase jeho spáchania, preto bolo potrebné napadnutý rozsudok vo vzťahu k odvolateľovi za rešpektovania zákazu zmeny postavenia k horšiemu premietnutého v § 322 ods. 3 Tr. poriadku zrušiť v celom rozsahu a toto pochybenie konajúceho súdu napraviť. Uvedený dôvod zrušenia napadnutého rozsudku v prospech odvolateľa je na prospech aj druhého obžalovaného D. E. F., ktorý ale odvolanie nepodal, preto v súlade so zásadou „beneficio cohaesionis“ ustanovenou v § 324 Tr. poriadku odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok aj vo vzťahu k tomuto obžalovanému, teda v celom rozsahu.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd doplnil dokazovanie na verejnom zasadnutí a vykonané dokazovanie vo svojom súhrne postačovalo na rozhodnutie vo veci samej, po zrušení napadnutého rozsudku z dôvodov vyššie spomenutých vo veci sám rozhodol tak, že obž. D. E. F. uznal vinným zo spáchania opakovaných prečinov podľa § 225 ods. 2 Tr. zákona účinného v čase jeho spáchania, preto vo výroku o vine nie je uvedená účinnosť Trestného zákona v inom časovom období, a obž. A. B.. C. A. uznal vinným z účasti vo forme organizátora opakovaných prečinov subvenčného podvodu podľa § 21 ods. 1 písm. a) k § 225 ods. 2 Tr. zákona. Trestný zákon účinný v čase spáchania skutkov bol pre obžalovaných vzhľadom na ďalšiu zmenu ustanovenia § 225 ods. 2 Tr. zákona pre nich najpriaznivejším.

Je faktom, že konanie obžalovaných bolo po právnej stránke obžalobou posudzované ako prečin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zákona, pretože dotácia bola podľa obžaloby vylákaná. Vzhľadom k tomu, že skutkové okolnosti neobsahujú všetky znaky skutkovej podstaty podľa § 225 ods. 1, ale tieto zodpovedajú ods. 2 § 225 Tr. zákona, odvolací súd uzavrel, že aj napriek dôvodom, ktoré ho viedli k záveru o neoprávnene získanej dotácii, nie je možné skutkové tvrdenia posúdiť ako prečin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zákona.

Následne odvolací súd pristúpil k ukladaniu trestu.

U obž. D. E. F. neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu ukladaného trestu oproti trestu uloženého konajúcim súdom, s ktorým sa odvolací súd stotožnil. Preto so zreteľom na základné zásady ukladania trestov uvedených v § 34 ods. 4 Tr. zákona, predovšetkým prihliadajúc na spôsob spáchania činu, na jeho následok, zavinenie a pohnútku, taktiež na uhradenie škody v celom rozsahu, ako aj na priznané poľahčujúce okolnosti uvedené v § 36 písm. j), k), l), n) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, s podmiennečným odkladom jeho výkonu na dobu 18 mesiacov považoval aj odvolací súd za trest primeraný k všetkým zisteným okolnostiam prípadu i vo vzťahu k osobe obžalovaného D. E. F. a k možnostiam jeho nápravy.

U obž. A. B.. C. A. považoval uložený trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 36 mesiacov za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti vykonávať funkciu v orgánoch verejnej správy na 4 roky za neprimerane prísny. Obžalovanému bola priznaná jedna poľahčujúca okolnosť spočívajúca vo vedení riadneho života pred spáchaním skutkov, čo je zrejme z odôvodnenia napadnutého rozsudku, keďže zrejme nedopatrením došlo vo výroku o treste

k použitiu ustanovenia § 36 písm. l), ktoré zodpovedá priznaniu sa k trestnej činnosti, čo ale obž. A. B.. C. A. v tomto konaní neurobil. Toto pochybenie ale bolo možné napraviť zámenou dôvodu priznania poľahčujúcej okolnosti uvedenej pod písm. j) Tr. zákona. Je faktom teda, že obžalovaný doposiaľ súdne trestaný nebol a nebol ani postihnutý za spáchanie priestupkov, viedol teda pred spáchaním skutkov riadny život a vedie ho aj v súčasnosti po spáchaní trestnej činnosti, ktorá je predmetom tohto konania.

Aj pri ukladaní trestu obž. A. B.. C. A. odvolací súd posudzoval nielen jeho osobu a možnosti jeho nápravy, ktoré sú veľmi priaznivé, ale i účasť a mieru zavinenia obžalovaného na skutkoch, jeho pohnútku, ktorým bolo získanie finančných prostriedkov, či poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu vo vedení riadneho života podľa § 36 písm. j) Tr. zákona. Je faktom, že obžalovaný popieral spáchanie skutku, čo mu ale priťažovať nemôže, keďže ide o jeho základné právo neusvedčiť sa z trestného činu. To sa odzrkadlilo v nepriznaní poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zákona. Odvolací súd tiež ale prihliadal aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutkov, čo je doba 8 až 10 rokov, a vyvodil záver, že trest uložený konajúcim súdom je prísny, preto ho svojím rozhodnutím zmiernil. Obž. A. B.. C. A. uložil trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, výkon ktorého mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 24 mesiacov. Takto uložený trest považoval za primeraný a spravodlivý k všetkým zisteným okolnostiam prípadu. Trest zákazu činnosti vykonávať funkciu v orgánoch verejnej správy v trvaní 4 rokov nepovažoval vzhľadom na dobu vedeného trestného stíhania a na dobu uloženej skúšobnej doby za účelný, keďže počas skúšobnej doby obžalovaný nebude môcť vykonávať funkcie v orgánoch verejnej správy práve pre záznam v registri trestov za spáchanie tohto úmyselného trestného činu a už počas trestného stíhania mal obžalovaný obmedzené možnosti so zamestnaním vo verejných a štátnych orgánoch.

U oboch obžalovaných bolo vzhľadom na prevahu priznaných poľahčujúcich okolností aplikované aj ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zákona, v dôsledku čoho sa znižovala horná hranica trestnej sadzby z 5 rokov na 3 roky 8 mesiacov. Konajúci súd podrobne odôvodnil tento postup zníženia hornej hranice trestnej sadzby, preto odvolací súd v tomto smere odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

V závere už iba odvolací súd pripomína, že obaja obžalovaní majú možnosť odvrátiť výkon trestu odňatia slobody svojím správaním, ktoré bude posudzované nielen počas skúšobnej doby, ale najmä po uplynutí skúšobnej doby, kedy sa bude rozhodovať o tom, či svojím správaním počas skúšobnej doby preukázali vedenie riadneho života, a teda že výkon trestu odňatia slobody u nich nie je nevyhnutným na ich nápravu.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd jednomyseľne rozhodol o odvolaní obž. A. B.. C. A. spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.